

GABRIELE CLIMA

MIRILDANAN ÇOCUK

Çeviri: Esmâ Fethiye Güçlü

MIRILDANAN ÇOCUK

Yayın Yönetmeni Savaş Özdemir
Yayın Koordinatörü Tülay Öncü
Editör Cansev Ayanoğlu
Kapak Uygulama Esra Burak
İç Tasarım Nur Kayaalp

1. Baskı Ağustos 2020
Uluslararası Seri No ISBN: 978-605-08-3360-7

TİMAŞ YAYINLARI

Adres Çağaloğlu, Alemdar Mah. Alayköşkü Cad. No:5
Fatih/İstanbul
Telefon (0212) 511 24 24
E-posta bilgi@genctimas.com

Baskı ve Cilt Sistem Matbaacılık
Sertifika No 16086
Adres Yılanlı Ayazma Sok. No:8 Davutpaşa-Topkapı / İstanbul
Tel (0212) 482 11 01

TİMAŞ YAYINLARI / 4897

ÖZGÜR ROMANLAR / 29

RAF: 10+ ROMAN ÖYKÜ

KÜLTÜR BAKANLIĞI YAYINCILIK SERTİFİKA NO: 45587

© 2016 Gabriele Clima - www.gabrieleclima.com
© 2016 "Il Bambino Che Faceva Le Fusa" orijinal adıyla Edizioni (San Paolo s.r.l.) tarafından yayımlanan bu kitabın Türkçe hakları FIND OUT Team Srl (Novara, İtalya) adına Libris Ajans aracılığıyla Timaş Basım Ticaret ve Sanayi Anonim Şirketi'ne geçmiştir. Tanıtım amacıyla yapılacak alıntılar dışında hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz, yayımlanamaz.

İÇİNDEKİLER

Üç İnsan, Bir Ev, Bir Aile.....	9
Çilek ve Limon Kokulu Bir Çocuk.....	12
Hayır	18
Sorular ve Soruşturmlar	27
İletişim Sorunu.....	34
Kırık Bir Cam.....	43
İyi Geceler.....	52
Zekâ Testi.....	62
Ziyaretler	74
Üzüntü Hastalığı	84
Binada Gezintiye Çıkmak	91
Kâğıt Çöpünde	103
Yeni Bir Plan.....	111
Abibu	119
Doğum Günü Partisi	128
Anne	136
Başka Bir Yöntem	145
Dördüncü Kattaki Çocuk Arkadaş Arıyor.....	155
Tommi.....	165
Yuva	172
Teşekkürler	183

1

ÜÇ İNSAN, BİR EV, BİR AİLE

İnsanlarla yaşamanın bazı güzel tarafları vardır. Yani biz kediler için demek istiyorum. Bilirsiniz işte, başımızın üzerinde bir çatı, içinde uyuyabileceğimiz bir sepet, canımız istediğinde yiyebileceğimiz ktır ktır atıştırma­lıklar ve çenemizin okşanması gibi şeyler...

İnsanlarla yaşamanın kötü tarafı ise onların insan, yani pek de zeki olmayan yaratıklar olmasıdır. Zekânın evrensel özelliklerini (yani aslında “benim” zekâ kriterlerimi) göz önünde bulundurduğumuzda insanlar, benim için farelerden, kargalardan, sineklerden ve kertenkelelerden sonra geliyor. Yine de köpeklerden ve güvercinlerden

daha zeki oldukları için biraz olsun şansları olduğunu söyleyebiliriz.

Benim üç tane insanım var.

İlkinin adı Baba. Yetişkin, kısa tüylü bir erkek.

Bir insan olmasına rağmen oldukça kurnaz, çevik, dikkatli ve yardımsever. Kedice konuşmıyor ama söylenenleri anlıyor galiba. En azından ona sorduğum şeyleri Japonca miyavlamama gerek kalmadan anlayabiliyor.

İkincisinin adı Anne. Yetişkin, uzun tüylü bir dişi.

O da kurnaz biri, ama Baba kadar kurnaz değil. Kedice konuşmıyor ve anlamıyor, yani Japonca miyavlasam da Yunanca miyavlasam da onun için bir şey fark etmiyor. Yine de anlamak için çaba gösteriyor. E, bu da bir şeydir.

Üçüncüsünün adı Tato. Orta uzunlukta tüyleri olan yavru bir erkek.

Zeki olup olmadığını tam olarak bilmiyorum. Sonuçta o henüz bir yavru. Bir yavrunun zeki olup olmadığını nasıl anlayabilirsiniz ki? Kedice konuşmıyor, anlamıyor ve öğrenmek için hiç çaba sarf etmiyor. Hatta, galiba bana kendi di-

lini öğretmeye çalışıyor. Bazen eline bir ip alıp başına kovboy şapkası takarak peşimden koşmayı seviyor. Anladığım kadarıyla elindeki o plastik iple beni yakalamaya çalışıyor. Bunu yapmayı televizyondan öğrendi. Bu çok sinir bozucu ama, bilirsiniz, yavrular yavrudur. Tato bunları bilerek yapmıyor ve yavrular söz konusu olduğunda sabırlı davranmak gerekir.

İşte benim insanlarım: Baba, Anne ve Tato. Burası benim yuvam ve onlar da benim ailem.

Ben gerçekten çok şanslı bir kediye.

Bu arada, benim adım Pepe.

2

ÇİLEK VE LİMON KOKULU BİR ÇOCUK

Her şey, Tato'nun kafasının üzerinde bir ip sallayarak peşimden koşmasıyla başladı. Genellikle bir iki kez kaçıp elinden kurtulabilirim. Aslında bunu yapmak o kadar da zor değil. Ama bu sabah Tato beni rahat bırakmamaya kararlıydı.

Bu yüzden mutfağa girip masanın üzerine atladım. Sonra bir kez daha zıplayarak o sırada açık olan pencerenin kenarına çıktım.

Pencerenin önünde durdum çünkü Tato'nun oraya çıktığımda düşeceğimden korktuğunu biliyorum. Söylediğim gibi, aslında kötü biri değil, sadece bir yavru.

Tam da tahmin ettiğim gibi, mutfağa gelince gözlerini kocaman açtı ve kafasına iki boy büyük gelen kovboy şapkasıyla olduğu yerde donup kaldı. Ona canımı sıktığını belli eden bir ses çıkardıktan sonra arkamı dönüp çatıya atladım.

O sırada Tato'nun koridorda koşarken bağırdığını duydum. "Anne!"

Ama içeri girmeye hiç niyetim yoktu. Hem de hiç. Çatıda sessizce oturup tek başıma güneşin tadını çıkarmaya başladım.

Çatımı, patimin içi gibi iyi bilirim. Ne kadar eğimli olduğunu, kenarlarını, yandaki binanın büyük penceresini, bahçenin diğer tarafına bakan büyük salondaki pencerenin kenarını, etraftaki her şeyden daha yüksek olan ve dimdik bir kuyruk gibi gökyüzüne uzanan kuleyi çok iyi bilirim. Tabii bir de havanın her yere yayılan ferah kokusunu...

Özellikle de yaz mevsiminde çatıya çıkmak çok hoşuma gidiyor. Çünkü yaz geldiğinde hava tatlı ve baharatlı kokularla doluyor ve bu kokular çatıya kadar yükseliyor. Tıpkı şimdi olduğu gibi.

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım. Burnuma ilk kattaki çiçeklerin, leylakların, yaseminlerin, Bay Pierluigi'nin purosunun ağır ve yoğun kokusu geldi. Üçüncü katın balkonundaki biberiyelerin ve kurumaları için ipe asılmış çamaşırların kokusunu da alıyordum. Birinci kattan, bahçenin ortasındaki çiçek tarhından çimenlerle karışık güzel kokular geliyordu. Bu koku yazın tıpkı saman gibi...

Birden gözümü açtım. Peki bu koku? Daha önce hiç almadığım bu koku da ne?

Burnumu kaldırıp kokuyu içime çektim. Tuhaf bir koku. Hem tatlı hem de ekşi. Çilek ve limon gibi.

“Mırrrr...” dedim kendi kendime.

Oturduğum yerden kalkıp biraz aşağı, çatının binanın ön tarafına bakan kenarına doğru ilerledim.

Koku dördüncü kattaki pencereden geliyordu. İki üç ay önce o daireye kırmızı tüylü bir kadın taşınmıştı. Adı Betti'ydi galiba. Ya da Penni. Yani Betti-Penni gibi bir şey işte.

Ama bu çok tuhaf. Onun penceresinden gelen bu kokuyu daha önce hiç almamıştım. Parfüm ya da ona benzer kimyasal bir koku değildi. O tür kokuları hemen tanırım.

Doğal bir koku. Hatta bir insan kokusu. Evet, dokuz canım üzerine bahse girerim ki bu bir insan kokusu.

Geri dönüp çatının en yüksek noktasına çıktım. Bu noktadan bahçenin tamamı, binanın önü, merdivenlerdeki pencere, geri dönüşüm kutuları, komşu binayla aramızdaki duvar, yani her şey görünüyor. Burası benim gözetleme yerim. Buradan evde neler olup bittiğini kontrol edebiliyorum.

Dördüncü kattaki pencereyi aralık bırakmışlardı. Odada küçük bir çocuk vardı. Yoksa büyük bir çocuk mu? Hayır, küçük bir çocuk ama büyük bir çocuk gibi görünüyor. Yani yüzü küçük bir çocuğun yüzüne benzeyen büyük bir çocuk. Çalışma masasında oturuyordu. Ellerini masanın üzerine koymuştu. Hiçbir şey yapmıyordu. Orada, öylece, hareket etmeden duruyordu. Tıpkı bir heykel gibi.

Yeniden aşağı indim ve çatının ucuna kadar geldim. Pencerenin karşısındaydım. Zıplayacak olursam penceresinin eşiğine atlayabilirdim.

Çocuk da arkasını dönüp bana baktı. Gülümse-
di. Havaya birden çilek ve limon kokusu yayıldı.
Bu koku o kadar taze ve etkileyiciydi ki benim de
içimden gülmek geldi. Ben de ona kedi gülüşüyle
karşılık verdim. Yani kuyruğumu havaya kaldırıp
bıyıklarımı hareket ettirdim.

“Merhaba, sen kimsin? Çilek ve limon kokulu
çocuk mu?” diye sormak üzereydim ama o sırada
odaya Betti-Penni girdi.

Çocuk yerinden kalkıp uzaklaştı. Betti-Penni
bana baktıktan sonra pencereyi kapattı ve arka-
sını dönüp odadan çıkarak beni çatıda cevapsız
sorularıyla baş başa bıraktı.

3

HAYIR

Ertesi gün yine gözetleme yerine gittim. Çilek ve limon kokulu çocuğun penceresi kapalıydı. Odasında değildi.

Beklemeye başladım. Zaten acelem yoktu. Etrafı kokladım, biraz dolaşım. Henüz sabah olmasına rağmen sıcak bir gün olacağı belliydi. Yandaki binanın büyük penceresi açıktı ve içeriden tütsü ve mum kokuları geliyordu. Gözlerimi kapatıp bir iç çektim. Sessizliğin ve yaz sıcaklığının tadını çıkarıyordum. Yeniden gözlerimi kapatıp uyuklamaya başladım.